

Gelopen race

“Veel succes, geniet er van!” klinkt het uit de kelen van vrouw en kinderen, terwijl ik volgepakt naar het treinstation loop. Zij blijven lekker thuis, beter dan in de kou urenlang staan te wachten. Voor mij is dan eindelijk het moment van de waarheid aangebroken. Na 3 maanden intensieve training mag nu alles losgegooid worden voor die ene wedstrijd van 42 kilometer. Vanochtend vroeg opgestaan, alle spullen lagen al klaar, maar toch nog even een extra controle. Warme douche om geen enkele spier te forceren deze ochtend. Speciaal ontbijtje gegeten met nog wat stapelbare ingrediënten. Alles ingepakt en natuurlijk nog 1 keer mijn focus-muziek in de cd-speler. Het galmde wat extra deze ochtend, maar ach, zo’n wedstrijd loop je ook niet elke week. De energie is nu al zo gestapeld, dat ik licht begin te stuiteren.

De trein naar Apeldoorn is nog niet gearriveerd, maar de clubgenoten staan al koukleumend bij elkaar op het station te wachten. Van ontspannen tot hypergestressed, marathon-rookies en ervaren marathon-veteranen, maar allemaal gefocust op de wedstrijd. Met 25 man van 1 vereniging die afstand lopen, da’s eigenlijk wel uniek. Afspraken over samen lopen, hazen en tijden worden nogmaals doorgenomen, hoewel het onduidelijk is of het in onze zenuwachtige koppies wel helemaal doordringt.

In de trein eet ik nog even een banaantje. Wel of niet volgens de theorie, maar ik wil zeker geen honger hebben. Op het station van Apeldoorn is het een drukte van belang. We kunnen met de bus, maar gaan liever rustig lopend naar de kleedruimtes. Omkleden in een ruime kleedkamer, bekenden even de hand schudden, elkaar succes wensend en heroïsche trainingskilometers uitwisselend. De lucht in de kleedkamer wordt langzaam gevuld met bekende geuren. De tijgerbalsems gieren door de neusgaten. Ik trek snel maar ambtenaarachtig precies mijn kleding aan. Driedubbel controleer ik de sokken en strik, niet voor de laatste maal, mijn veters vast. Ed heeft Luc Krotwaar al gevonden, die met de snelsten van onze club mee zal lopen. Voor Luc wordt die 3.00 een eitje, voor onze snelle mannen een uiterste krachtinspanning.

Ik ben zeldzaam zenuwachtig bij de start. Mijn tijdgroepje (3.15) drement wat om elkaar heen, luchtige grapjes makend maar ondertussen loerend naar de klok, om de start maar niet te missen. De frisse wind waait slechts langzaam tussen de vlaggenmasten, daar zullen we weinig last van hebben. De 25 marathonmannen en –vrouwen van Daventria zijn niet te missen. Hun smetteloze wit met blauwe shirts vallen op. Een cameraploeg van TV-gelderland interviewt Irene, bij hen al bekend van vele gewonnen regionale wedstrijden. Remco gaat met Luc Krotwaar op de foto, alvast voor het plakboek.

Het startschot wordt dit jaar door Erica Terpstra gegeven. Natuurlijk voorafgegaan door enkele bemoedigende woorden, in haar altijd enthousiaste spreekstijl. Haar smalle gezicht lijkt afgetraind, maar blijkt gewoon afgevallen. De adrenaline begint te gieren. Pang, daar gaan we. Op naar de mooie kilometers. De eerste kilometers gaan vlotjes. Even lopen er heel veel Daventria-lopers bij elkaar, maar al snel hebben de groepjes hun eigen tempo gevonden. Piet-Hein babbelt volop, maar ik sluit me een beetje af. Ik heb mijn energie nodig voor de komende uren. Paul loopt als gestroomlijnde jaguar, iedereen van de groep goed in de gaten houdend. Zijn achillespezen houden het goed, vertelt hij.

De 15 kilometer volgemaakt, nog steeds goed op schema. Irene en Henk worden langzaam wat stiller, kijken meer naar het zwarte asfalt maar blijven een prachtig stug tempo lopen. De Amersfoortseweg is lang en heuvelend als altijd, maar de vele kilometers op de Holterberg werpen zijn vruchten af.

Bij de halve marathon kom ik uit op 1.35. Mooie start, nu nog even de rest. De spieren protesteren nog niet. De 27-kilometer-lopers buigen af naar de finish, wij gaan door, deels hetzelfde rondje. Mentaal voel ik even een klein hikje op dit punt, maar het blijft goed gaan. Het gaat zelfs steeds een beetje harder. Bij de 30 kilometer is de kilometertijd gezakt naar 4.15 per kilometer. De 3.15-groep loopt een stukje achter me. “Broodloper!” hoor ik nog in de verte. Onbewust van de mogelijke Apeldoornse man met de hamer durf ik nog wat te versnellen. “De dood of de gladiolen” speelt door mijn hoofd.

Nog harder, nog harder, waarom ook niet. Een drumband langs het parcours speelt een opzweepende melodie. Ik ga vol mee in het ritme en vergroot mijn pas nog wat. Ik haal mensen in die met rode hoofden proberen hun snelheid te behouden. Bij de 35 kilometer grist ik wat drinken van de verzorgingspost, zo snel dat de vrijwilliger de helft over zich heen krijgt. Geen tijd voor een sorry, ik moet door, door, door! In de verte doemen 2 lopers op, in de bekende Daventria-shirts. Ik versnel nog wat en met een uiterste krachtsinspanning loop ik naast Remco en Luc. Ze kijken verbaasd, maar ik blijf doorlopen. De hongerklop begint toe te slaan, maar ik heb nog 1 reservevelg bewaard voor dit moment. Ik scheur met mijn tanden de verpakking open, niet lettend op het bloed wat daarbij uit mijn gescheurde lip vloeit. De energie sijpelt direct naar alle gebieden toe die staan te smeken om extra voedsel.

De laatste kilometers. Mijn snelheid is inmiddels zo opgelopen, dat het lijkt alsof ik zweef. Ik kan zelfs om me heen kijken, pijn voel ik niet. De Loolaan is in zicht, de klok staat op 2 uur en 57 minuten. Het moet me kunnen lukken om een tijd onder de 3 uur te halen. Voor de zekerheid geef ik nog wat extra gas. Ik glijd naar de finish. Er klinkt gejuich. Nog 300 meter. Ik zie de finish al en duik op de Loolaan het linkse pad op, voor de marathon-finishers. In de verte staat een deftige man in het zwart. Hij staat midden op de weg, een hoge hoed op, grijze haren. Elk detail van zijn pokdalig gezicht lijkt ik te kunnen zien. "Gaat hij mij nu al feliciteren?" denk ik, koortsachtend bedenkend wat te doen. Hoe dichterbij de finish ik kom, hoe groter de man in het zwart wordt. Ik wil er langs, maar dat lijkt onmogelijk. De klok tikt langzaam maar zeker de laatste seconden tot de 3 uur vol. Ik probeer wanhopig langs de man te glippen, maar struikel daarbij. Ik val hard op mijn gezicht, mijn knieën kletteren tegen het koude zeil van de slaapkamer. "Eng gedroomd schat?", vraagt mijn vrouw slaperig als ze wakker schiet van het lawaai dat ik maak. "Shit, shit, shit!" denk ik en bezweet en met zere knieën ga ik weer in bed liggen.

Thijs van Beckhoven, januari 2009